

P. I. C.

PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Dit persmateriaal wordt
aan belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme, voert tot steeds
heviger crisissen, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens diepere ontvrieting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
hongering zijn prijsgegeven. De
thans op den voorgrond treden-
de rationalisatie van het be-
drijfsleven versnelt het tempo
van deze ontwikkeling.

De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dwingen de arbe-
dersklasse den strijd voor de
communistiche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
welken de arbeiders in dezen
strijd op het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de, maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen. Zie
zoo DE ASSOCIATIE VAN
VELLE EN GELIJKE PRODU-
CENTEN te verwezenlijken.

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (G)
A'DAM, I.G.E.M. GIRO C 2885

De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:

ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!

M A R X I S M E E N S T A A T S C O M M U N I S M E .
H E T A F S T E R V E N V A N D E S T A A T .

MET DE VEROVERING DER PRODUCTIEMIDDELEN ZET DE
ECONOMISCHE REVOLUTIE IN.

Is de heerschappij der arbeidersklasse in een industrieel land
tot werkelijkheid geworden, dan staat het proletariaat voor de taak,
de omvorming van het economisch leven op nieuwe grondslagen, op die
van de gemeenschappelijke arbeid, te beginnen. De opheffing van het
privaat bezit is gemakkelijk uitgesproken: het zal de eerste maat-
regel van de politieke heerschappij van de arbeidersklasse zijn.
Maar dit is slechts een rechtskundige daad, die de grondslag voor
het werkelijk economisch gebeuren zal leggen. De werkelijke omvorming
en het werkelijk revolutionaire werk begint dan eerst.

HET LENINISTISCHE STAATSCOMMUNISME.
DE LOONARBEIDER BLIJFT LOONARBEIDER.

Voor zoover dit probleem door de officieele communisten behan-
deld wordt, geldt het als een uitgemaakte zaak, dat de staat deze
taak te volbrengen heeft.

De Russische bolsjewistische partij heeft de gedachte van het
aan de staat brengen der productiemiddelen consequent doorgevoerd
sinds de revolutie van 1917. Dat dit slechts op beperkte schaal ge-
lukt is, ligt aan de achterlijke toestand der maatschappelijke pro-
ductie in Rusland; tot op zekere hoogte een natuurlijke grens, die
aan het aan de staat brengen der productiemiddelen gesteld is. Het
is daarom dan ook niet de vraag, of en tot welke omvang het doorvoer-
baar is, maar veeleer, of HET AAN DE STAAT BRENGEN DER PRODUCTIEMID-
DELEN door de overwinnende arbeidersklasse, zocals dit in de bols-
wistische theorie en praktijk naar voren komt, DE WEG IS, DIE NAAR
HET COMMUNISME VOERT.

Hierop heeft de ontwikkeling van het Russisch bedrijfsleven onder bolsjewistisch bestuur een duidelijk antwoord gegeven. Het staat heden vast, dat de arbeiders in het aan de staat gebrachte deel van het bedrijfsleven LOONarbeider gebleven is. De staat is in de plaats van de vroegere privaatkapitalisten gekomen, en aan deze verkoopt hij zijn arbeidskracht. De staat stelt daarbij dit loon bij de wet vast en laat door de vakvereniging, die zelf staatsorgaan geworden is, de uitvoering van de arbeidswetten regelen. De loonwetten, die op het oogenblik in Rusland in werking zijn geven 17 loonklassen te zien, verder stukloon, premies, enz. in een woord:

DE AAN DE STAAT GEBRACHTE INDUSTRIE BERUPT EVENALS DE PRIVAATKAPITALISTEN DE LISTISCHE PRODUCTIE OP DE UITBUITING DER ARBEIDSKRACHT.

DE STAATSBUREAUCRATIE WORDT HEERSCHENDE KLASSE.
SOWJETVERKIEZINGEN ZIJN IN DIT SYSTEEM EEN WASSEN NEUS.
DE "VRIJE" ARBEIDERS VEROVEREN TEN SLOTTE "MEDEZEGGENSCHAP".

De staat zelf - die men in Rusland de staat van arbeiders en boeren noemt - staat als bezitter der productiemiddelen TEGENOVER de klasse der loonarbeiders. De gecentraliseerde bovenste spits van de staatsbureaucratie is wetgevend en uitvoerend orgaan van de staat en tegelijk leider der productie. Ze neemt de plaats in, die het monopoliekapitaal in het privaatkapitalisme heeft, en ze vertegenwoordigt feitelijk de nieuwe heerschende klasse: staatsbureaucratie en boerenklasse. De arbeiders verkopen aan deze staat hun arbeidskracht, maar kunnen dat alleen volgens de arbeidswetten, waarin de prijs en de arbeidsvoorwaarden door de staatsbureaucratie is vastgesteld. Een ongehoord scheppe uitbuiting wordt zoo door de wet voorgeschreven en tegenstand in principe als contrarevolutionair onderdrukt. Discipline en het zich onderschikken aan de staat voltooien verder deze dwangorganisatie. Men vraagt zich vergeefs af, waar hier de eerste eisch van het communisme: "bevrijding van loonarbeid" verwezenlijkt is.

Anderzijds worden de arbeiders, zoodaerzoudens de heele bevolking, naar de sowjetverkiezingen en de deelname aan partij- en vakverenigingsleven verwezen voor het beïnvloeden van economie en politiek van de staat. Als men echter bedenkt, dat de sowjetverkiezingen door de almachtige staatsbureaucratie (en de bezittende boerenklasse) beslissend beïnvloed worden, dat partij en vakorganisatie een machtig instrument van de bureaucratie zijn, zal men erkennen dat de invloed van het proletariaat zich langs deze weg niet kan doorzetten. ER BLIJFT PRAKTISCH NIET MEER VAN OVER DAN DE DOOR DE SOCIAALDEMOCRATEN OOK IN HET KAPITALISME GEREISCHTE "MEDEZEGGENSCHAP" DER ARBEIDERS.

DE "ASSOCIATIE DER VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN"

Volgens Marx is de staat een speciaal onderdrukingsinstrument - in het kapitalisme: tot onderdrukking der arbeidersklasse; - onder de proletarische dictatuur: tot het n. erhouden der bourgeoisie en der contrarevolutie. Daartoe volgt echter nog lang niet, dat de staat in een communistische maatschappij door centrale leiding en concentratie van het heele economische leven tot uitsluitende macht in de samenleving moet worden. Juist integendeel hebben Marx zoowel als Engels het standpunt ingenomen dat het kenmerk van een communistische samenleving in "DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN" bestaat, en dat de staat, als er niets meer te onderdrukken is, - dus als de tegenstand der bourgeoisie en de ideologische beïnvloeding der arbeiders door deze overwonnen is, - moet verdwijnen. De "associatie der vrije en gelijke producenten" heeft geen klassentegenstelling meer en daarmee is in zulk een samenleving de staat als machtsinstrument overbodig geworden.

Lenin is de grondlegger van het STAATSCOMMUNISME. Waar hij in "STAAT EN REVOLUTIE" de grondpilaar voor deze theorie opricht, beroept hij zich op Marx en Engels. Wel is waar is dit geschrift als verdediging der proletarische dictatuur tegen het mensjewisme geschreven en in dit opzicht een blijvende verdienste, maar de vorm, die deze dictatuur volgens Lenin aan moet nemen, is in strijd met de opvattingen, die de grondleggers van het wetenschappelijk communisme erover hadden. Dat is zelfs te zien aan de citaten, die Lenin uit de geschriften van Marx en Engels maakt. Zoo citeert Lenin o.a. Engels:

"De staat bestaat dus niet sinds eeuwig. Er hebben maatschappijen bestaan, die van staat en staatsmacht geen begrip hadden. Op een bepaalde trap der economische ontwikkeling, die met een splitsing der maatschappij in klassen noodzakelijk verbonden was, werd door deze splitsing de staat een noodzakelijkheid. Wij naderen nu met rasse schreden een trap van ontwikkeling der productie, waarop het bestaan dezer klassen niet alleen opgehouden heeft een noodzakelijkheid te zijn, maar waarop het een bepaalde hindernis der productie wordt. Zij zullen vallen, even onvermijdelijk, als ze vroeger zijn ontstaan. MET HEN VALT ONVERMIJDELIJK DE STAAT. DE MAATSCHAPPIJ, DIE DE PRODUCTIE OP DE GRONDSLAG VAN VRIJE EN GELIJKE ASSOCIATIE DER PRODUCTENTEN ORGANISEERT, zet de heele staatsmachine daar, waar ze dan behooren zal: in het museum van oudheden, naast het spinnewiel en de bronzen bijl."

(Staat en revolutie, blz 17)

Engels zegt op een andere plaats, dat de productiemiddelen staats eigendom zullen worden, de staat neemt ze in naam der samenleving in bezit. Daarom grondvest Lenin zijn theorie op dez uitspraak. Maar het moet een eigenaardige staat zijn, want hij wordt alleen geschapen (dictatuur van het proletariaat), om slag op slag alle macht weg te geven, zich langzamerhand overbodig te maken.

Hoe nu echter, als de staat "het bestuur van zaken en de leiding der productieprocessen" in zijn hand konsentreert, en zoo door middel van de beschikking over het productieapparaat de arbeiders des te zekerder beheerscht?

Als het bestuursapparaat in handen ligt van een kleine partij die ook over de politieke macht beschikt, gaat het in werkelijkheid om de beheersching der breede massa's. Ook de uitvlucht, dat deze partij "de partij van het proletariaat" is, verandert hieraan niets. Men moet altijd bedenken, dat dit bestuursapparaat, zooals het Russische voorbeeld leert, als CENTRAAL ORGANISATORISCH APPARAAT alleen van het centrum uit beheerd kan worden. Binnen dit apparaat is voor "vrije producenten" (de arbeiders) geen plaats. Het zou niet overeen komen met een centrale leiding. Daardoor zien we dan ook dat straffe discipline, het zich onderschikken aan de bevelen der bovenste leiding tot een geloofsdogma der Russische economie en politiek geworden is.

De Sowjetverkiezingen moeten - in de theorie - de waarborg leveren, dat de staat, die in naam der samenleving de productiemiddelen overneemt, ook werkelijk in naam der maatschappij de zaken beheert, en het productieapparaat leidt. De praktijk wijst uit, dat de staatsbureaucratie haar plannen met alle machtsmiddelen doorzet, en dat ervan de sowjetverkiezingen niets terecht komt. Dus een beïnvloeding van het staatsbeheer door sowjetverkiezingen vindt niet plaats, ook niet in de staatspartij (K.P.R.) en de vakvereniging. De staatsbureaucratie laat een andere dan haar eigen politiek niet opkomen. Het hoeft niet nog gezegd te worden, dat de democratie in dit staatscommunisme, namelijk partij en vakverenigingsorganisatie en sowjetverkiezingen geen waarborg kan leveren, dat de staat afsterft, zooals Marx en Engels dat eischten en ook Lenin het voorstelde.

DE IN EEN HAND GEENTRALISEERDE PRODUCTIE
BEPAALT EEN NIEUWE VORM VAN OVERHEERSCHING.
DE STAAT KAN DAARDOOR NIET AFSTERVEN.
DE DEMOCRATIE KAN EVENMIN AFSTERVEN. DE DEMOCRATIE
BLIJFT HET VIJGEBLAD OM DE ONDERDRUKKING TE VERSLUIEREN.

Wij maken de gevolgtrekking, dat deze regering of centrale leiding niet afsterven kan, maar juist integendeel zich steeds meer moet bevestigen, als gevolg van het op deze wijze in bezit nemen der

Ongetwijfeld bedoelt Lenin daarmee de democratie in het staatscommunisme. Afgezien van de werkelijke ontwikkeling in Rusland, die een tegenovergestelde is, rest ons niets dan de woordelijke herhaling van de woorden van Engels daar tegenover te stellen:

"IN DE PLAATS VAN EEN REGERING OVER PERSONEN KOMT HET BEHEER VAN ZAKEN EN DE LEIDING VAN PRODUCTIEPROCESSEN. DE STAAT STERFT AF."

Het is duidelijk, dat de theorie van Lenin hier met zichzelf in tegenspraak is,

DE TEGENSTELLING IN DE LENINISTISCHE STAATSTHEORIE.

Zaak is dus, de tegenspraak in de Leninistische staatstheorie bloot te leggen. Wanneer het afsterven van de proletarische staat en met haar van haar democratie, bereikt moet worden, kan men niet tegelijkertijd de maatschappij politiek en economische onder de strafte centrale leiding der regering dwingen. Want dit komt neer op het bestaan van een nieuwe staat met grootere en verder gaande machtsbevoegdheid dan de burgerlijke staat in het kapitalisme heeft. Dat deze echter op een gegeven tijdstip haar macht vanzelf loslaten zou, ja, ook maar zelfs in staat daartoe zou kunnen zijn, zonder ineenstorting van het geheele centraal opgebouwde productie- en bestuursapparaat, dat kunnen slechts politieke zuigelingen gelooven. Integendeel zal hij probeeren zijn macht te bevestigen en tot een geweldig onderdrukingsinstrument groeien, zooals nog geen samenleving er een gezien heeft.

Ook een nieuwe heerschershaste groeit in dit nieuwe staatscommunisme op. Het zijn de uit de arbeiders omhoog gestegen leiders en de overloopers uit de bourgeoisie, die zich in dienst stellen van het staatscommunisme en zich meester maken van het centrale bestuursapparaat. Juist dit komt in het hedendaagse Rusland duidelijk aan het licht. Slechts een verdwijnend klein deel van de Russische arbeiders was in staat een leidende functie in te nemen in het bestuursapparaat van de aan de staat getrokken productie. Men moest om de zaak aan de gang te krijgen, de beampten en de leiders van het kapitalistische systeem overnemen. Deze nu, als communisten gelegitimeerd door opname in de Communistische Partij, beheerschen te zamen met de bevoegde arbeiders, - de leiders -, de productie van het land. Ze vormen een nieuwe heerschershaste en gebruiken hun machtspositie ook heden reeds om materieel een veel betere plaats in te nemen dan de arbeiders. Koerende klachten der Russische arbeiders, die tot in de officieele kranten - zooals de "Prawda" - doordringen (dat wil heel wat zeggen in het huidige Rusland) vestigen de aandacht er op, dat de bureaucraten slechts voor henzelf zorgen, zonder acht te slaan op de meest krasse noodtoestanden van de arbeiders. Daarom is het ook niet verwonderlijk, dat in Rusland zelf het woord "SOWJET-BOURGEOISIE" ontstaan is.

productiemiddelen. Het beteekent metterdaad het ondergeschikt maken van de producenten, die vrij willen zijn, ~~en~~ aan de regering, hun economische afhankelijkheid van haar en daarmee ook hun beheersing. Als troost hebben ze dan het uitzicht, dat ze hun eigen overheersching in overeenstemming met hun belangen kunnen vormen. Deze weg ligt echter buiten hun functie als producenten, het is de weg der democratie.

Ongetwijfeld : als producenten vormen de arbeiders een macht, maar als zoodanig moeten ze zich schikken onder de centrale leiding. Buiten de bedrijven zouden ze alleen dan een beslissende macht zijn als ze de wapens in handen hadden. We zien echter in Rusland, dat de arbeiders ontwapend werden en dat daarentegen een rood leger gevormd werd, datter beschikking van de centrale regering staat. Daardoor is in deze democratie niet de minste invloed van de arbeiders. In wezen onderscheidt ze zich in niets van de burgerlijke democratie en valt er tegen een stevig zittende bestuursbureaucratie niets mee te beginnen. (Dat dit in Rusland zoo gekomen is, ligt allereerst aan de sociale verhoudingen in dat land. Deze hebben dan ook het Russische staatscommunisme de overwinning bezorgd. Tegelijk kan men echter hieruit zien, wat een slag het voor de arbeidersklasse moet zijn, als in hoogkapitalistische landen geprobeerd wordt, het staatscommunisme naar Russisch model door te voeren).

o Het resultaat van het in bezit nemen der productiemiddelen door de staat volgens de theorie van Lenin, dus hun CENTRALE ORGANISATORISCHE leiding en beheer, zal daardoor een nieuwe, sterker wordende staat en wel een onderdrukkinginstrument der heerschenende bureaucratie zijn. De democratie is dan net als in de burgerlijke maatschappij het vijgeblad, dat de nieuwe overgeersching der ~~arbeiders~~ arbeiders moet bedekken.

Ondanks dat heeft Lenin in "Staat en revolutie" uitgesproken, dat deze staat afsterven moet, ja, hij komt zelfs tot de juiste gevolgtrekking, dat de democratie eveneens moet afsterven.

"Het "afsterven", of zelfs nog plastischer en dieper op de zaak ingaande - het "inslapen" heeft bij Engels volkomen duidelijk en bepaald betrekking op het tijdstip NA het in bezit nemen der productiemiddelen door de staat in naam der geheele maatschappij, dat wil zeggen NA de sociale revolutie. We weten alle, dat de politieke vorm van de staat dan de volkomenste democratie is. Maar bij geen der opportunisten, die schaamteloos het marxisme verdorren en versteen, komt het op, dat Engels hier dus van het "afsterven" en "inslapen" der DEMOCRATIE spreekt.

(Staat en revolutie, blz 20).

Het staatscommunisme staat in tegenstelling tot de stelling, dat de staat in het communisme afsterven moet. Slechts een van twee kan mogelijk zijn : of staatscommunisme, d.w.z. centrale organisatorische leiding en bestuur van de productie door de staat - dan blijft de staat, en versterkt zijn macht - of het afsterven van de staat en de democratie, terwijl de maatschappij tot de associatie van vrije en gelijke producenten overgaat en daardoor een staatsonderdrukkingmacht overbodig wordt. Dan echter moet het centrale apparaat der leiding der productie door de staat vallen.

LENIN ALS STAATSCOMMUNIST.

Het is van belang aan te toonen, dat niet slechts de praktijk van het Russische staatscommunisme dit nieuwe staatsonderdrukking-apparaat heeft doen geboren worden, maar dat Lenin reeds in "STAAT EN REVOLUTIE" (1917) de grondtrekken hiervan scherp teekende. Hij schrijft daarover het volgende :

"Een geestig Duitsch sociaal-democraat uit de jaren '70 tot '80 der vorige eeuw noemde de POST het voorbeeld der socialistische maatschappelijke orde. Dat klopt. Tegenwoordig is de post een bedrijf, dat naar het voorbeeld van het kapitalistische monopolie van de staat is georganiseerd. Het imperialisme verandert gaandeweg alle trusts in organisaties van deze soort. Boven de "eenvoudige" werkenden, die zich afjakkeren, en gebrek lijden, staat hier de burgerlijke democratie. Maar het mechanisme van het algemeen openbaar bedrijf staat hier reeds gereed. De kapitalisten ter neder werpen, door de ijznen vuist der gewapende arbeiders de tegenstand dezer uitbuiters breken, de bureaucratie van de tegenwoordige staat vernietigen, - en we hebben een van het "parasietendom" bevrijd, technisch hoog toegerust mechanisme voor ons, dat de vereenigde arbeiders zelf volkomen in beweging zetten kunnen, wanneer zij technici, opzichters en boekhouders aanstellen en hun ALLE arbeid, evenals de arbeid van ALLE staatsambtenaren in 't algemeen, met het arbeidsloon betalen. Dit is een geheel concrete praktische taak, die, wat alle trusts betreft, terstond te verwezenlijken is en de werkenden voor uitbuiting beschermt."

"De geheele volkshuishouding georganiseerd naar het voorbeeld van de post, zoodat de technici, boekhouders en ALLE ambtenaren niet meer tractement krijgen dan de arbeider loon krijgt, onder controle en onder leiding van het gewapende proletariaat - dat is onze eerste taak."

(Staat en revolutie, blz 50)

Onomwonden zegt Lenin hier, dat de centrale leiding en het beheer van de productie in het staatscommunisme naar het voorbeeld der post, of liever, op de wijze van een staats-kapitalistisch monopolie geschieden zal. "Technici, opzichters, boekhouders, zocals in het algemeen ALLE staatsbeambten" zijn dan juist staatsbeambten, beambten in het staats-productie-monopolie, dat de geheele productie beheerscht.

"EEN MECHANISME VAN HET ALGEMEEN OPENBAAR BEDRIJF, DAT NAAR HET VOORBEELD VAN HET KAPITALISTISCHE MONOPOLIE VAN DE STAAT IS GEORGANISEERD", dat is de kenmerkende beschrijving voor het Staatscommunisme, zoals Lenin dat ontwikkelt.

Het is hier noodzakelijk erop te wijzen, dat Engels (en ook Marx op een andere plaats) gezegd heeft: "Het proletariaat veroverd de staatsmacht en brengt de productiemiddelen allereerst in staats eigendom". Het heeft de schijn alsof hij hetzelfde zegt als Lenin, maar hij legt er de nadruk op, dat de productiemiddelen "allereerst" in staats eigendom gebracht zullen worden en hij beweert verder, dat de in bezitname van de productiemiddelen in naam van de maatschappij tegelijkertijd de "laatste zelfstandige daad" van de proletarische staat is.

Hieruit blijkt duidelijk, dat de inbezitname der productie-middelen slechts een andere daad moet inleiden en deze kan slechts - wanneer men ten minste de leer van Marx en Engels niet op zijn kop wil zetten - "DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN" zijn. Leidt de inbezitname der productiemiddelen door de proletarische staat deze associatie in, dan groeit een "beheer van zaken" en een "leiding van productieprocessen", terwijl de geassocieerde maatschappij van vrije en gelijke producenten haar leven op vrije economische grondslag zelf regelen zal. Slechte in de mate, waarin deze associatie om zich heen grijpt, wordt de onderdrukkingsmacht van de staat overbodig, kan en zal de staat afsterven. Tegelijkertijd echter is ~~xxxxxxxxxxxx~~ ~~xxxx~~ het in het leven roepen van deze associatie, die het afsterven van de staat bewerkt, de eenige taak van de proletarische dictatuur. Slechts in deze zin kan de uitspraak van Marx en Engels begrepen worden. Marx en Engels hebben er zich wel voor gewacht het in bezit nemen der productiemiddelen door de staat voor te stellen als een "mechanisme van het algemeen openbaar bedrijf, dat naar het voorbeeld van het kapitalistische monopolie van de staat is georganiseerd".

Zoo'n opvatting is slechts het product van "een geestige sociaal-democraat", maar heeft met Marx en Engels niets uit te staan. Lenin heeft hier de wijze, waarop de "geestige sociaal-democraat" de Marxistische leer uitlegt, tot de zijne gemaakt en moest zoo noodzakelijk tot de starre, mechanische opvatting van de socialistische maatschappij komen, zoals hij zich in het staatscommunisme toont. De staat, die het monopolie der productie in handen heeft, vertegenwoordigt hier de maatschappij, - in dit opzicht is niet het geringste onderscheid met de sociaal-democratische theorie der NATIONALISATIE.

"NATIONALISEEREN" en "VERMAATSCHAPPELIJKEN".

Ofschoon Marx geen "schildering" van het communistisch bedrijfsleven gegeven heeft, mag het bekend geacht worden dat volgens hem de regeling der productie NIET DOOR DE STAAT, MAAR DOOR DE VERBINDING DER VRIJE ASSOCIATIES DER SOCIALISTISCHE SAMENLEVING tot stand zou

komen, een opvatting, die Marx volgens de reformist Cunow aan de liberaal-anarchistische stroomingen van zijn tijd zou ontleenen. (H. Cunow: "Die Marxistische Geschichts-, Gesellschafts- und Staats-theorie" I, blz 309). Het beheer en de leiding van productie en distributie zouden direct AAN DE PRODUCTENTEN EN CONSUMENTEN ZELF toevallen en niet langs de omweg van de staat. De gelijkstelling van staat en samenleving is pas een uitvinding van latere jaren. Ook Engels keerde zich in zijn "Anti-Dühring" tegen het staats-socialisme, waar hij zegt:

"Noch de omvorming in naamloze vennootschappen, NOCH IN STAATS EIGENDOM heft de kapitaalvormende eigenschappen der productiekrachten op. De oplossing kan alleen daarin liggen, dat DE SAMENLEVING openlijk en ZONDER OMWEGEN zich meesters maakt van de productiekrachten, die iedere andere leiding dan de hare ontgroeid zijn. Daarmee treedt de maatschappelijk-planmatige regeling der productie NAAR DE BEHOEFTE van het geheel, zoowel naar die van ieder afzonderlijk, in de plaats van de maatschappelijke anarchie der productie."

Omstreeks 1880-90 werd dit standpunt dan ook nog door de sociaal-democratie ingenomen, wat bijv. heel duidelijk tot uitdrukking komt in een rede, die de oude Liebknecht hield naar aanleiding van de pogingen, om de spoorwegen, de kolenmijnen en andere groots industriën in handen van de staat te brengen. Hij zei:

"Hoe meer de burgerlijke maatschappij inziet, dat ze zich op den duur niet tegen de stormlopp van de socialistische ideeën verdedigen kan, des te dichter zijn we bij het tijdstip, dat het staats-socialisme in volle ernst geproclameerd zal worden, en de laatste strijd, die de sociaal-democratie te strijden heeft, zal uitgesproken worden onder het parool: "Hier sociaal-democratie - daar staats-socialisme!"

Cunow teekent hierbij aan: "Dienovereenkomstig verklaarde ook het congres (der soc. dem. partij) zich tegen het aan de staat brengen der bedrijven; want sociaal-democratie en staatsocialisme werden "ONVERZOENLIJKE TEGENSTELLINGEN" genoemd." (Cunow, als boven, blz 340).

In de strijd om "sociale hervormingen" werd dit standpunt echter reeds omstreeks 1900 opgegeven en werd het "nationaliseeren" het aan de staat of gemeente brengen van verschillende takken van het bedrijf, als een steeds verder opschuiven naar het socialisme voorgesteld. In sociaal-democratische terminologie heeten zulke bedrijven dan ook "gemeenschapsbedrijven", ofschoon de producenten met het beheer en de leiding niets te maken hebben.

Ook de Russische revolutie verliep volkomen volgens het schema van de "nationalisatie" der industrie. Ook hier werden de takken van bedrijf, die daartoe "rijp" waren, in het centrale staatsapparaat gevoegd. In 1917 begonnen de producenten de bezitters in de geheele industrie te onteigenen, tot groot ongemak van hen, die het bedrijfsleven "van boven af" wilden leiden en beheeren. De arbeiders wilden de productie op nieuwe grondslagen volgens communistische regels organiseren. In plaats van deze regels kregen ze steunen voor brood: de communistische partij gaf richtsnoeren, waarnaar de bedrijven zich tot trusts moesten vereenigen, om ze onder centrale leiding te krijgen. Wat niet in het centrale beschikkingsrecht opgenomen kon worden, werd aan de bezitters teruggegeven, omdat deze bedrijven nog niet "rijp" waren. Zoo zien we dan, hoe al direct op het eerste Al-Russische Congres der Economische Raden het volgende besluit werd gevat:

"Op het gebied van de organisatie der productie is een algeheele nationalisatie noodzakelijk. Het is noodzakelijk, van de doorvoering der nationalisatie van afzonderlijke ondernemingen (waarvan er 304 genationaliseerd en in beslag genomen zijn) tot een doelmatige nationalisatie der industrie over te gaan. De nationalisatie mag geen "gelegenheids"-nationalisatie zijn en slechts door de Opperste Economische Raad der Gevolmachtigden, ONDER GOEDKEURING VAN DE OPPERSTE ECONOMISCHE RAAD, tot stand komen" (A. Goldschmidt: Wirtschaftssorganisation in Sovjet-Russland, blz 228).

De Communistische Partij gaf dus geen richtsnoer, waarnaar de arbeiders ZELF hun bedrijf in het communistisch bedrijfsleven voegden, ze gaf geen richtlijnen, waarnaar het beheer en de leiding van het productieproces inderdaad aan de samenleving overging, voor haar was de bevrijding van de arbeiders niet het werk van de arbeiders zelf, maar voor haar was de doorvoering van het Communisme een functie van de "mannen van de wetenschap", van de "intellectuelen", van de "statistici" en hoe al die geleerde heeren nog meer mogen heeten. De Communistische Partij meende, dat het voldoende was, de oude industriegeenraals te verjagen en het commando over de arbeid zelf in de hand te nemen, om alles in de veilige haven van het Communisme te leiden! De arbeiderklasse was juist goed genoeg, de oude beheersers van de arbeid weg te vagen..... en er nieuwe voor in de plaats te zetten. Verder reikte haar functie niet en verder kon ze ook niet reiken, omdat de basis voor de ZELF-ORGANISATIE niet door het geven van algemeen-geldende productieregels gegeven was.

HOE LENIN DE MOEILIKHEID "EENVOUDIG" WREET OP TE LOSSEN.

Lenin is het zich zeker bewust geweest, dat de concentratie der heele productie in handen van de staat, zijn monopolie, dat op het meest strenge organisatorische centralisme berust, een VERSTERKING VAN DE STAATSMACHT beteekent. Toen "Staat en revolutie" geschre-

ven werd, heeft hij echter niet de feitelijke ontwikkeling in Rusland in ieder opzicht vooruit kunnen zien. Hier bleek het noodzakelijk - als de bolsjewiki aan de macht wilden blijven -, de staatsmacht zooveel mogelijk te versterken, dus het monopolie over de productie te fundeeren, zonder rekening te houden met een ander doel. Het waren dus de verhoudingen in Rusland zelf, die Lenins theorie van het Staatscommunisme ontwikkeld hebben. De weg, om de staat steeds steviger, hechter te maken, werd stap voor stap voorgeschreven aan hen, die over de Russische staatsmacht beschikten. Dit proces, dat begonnen werd als een "mechanisme van het algemeen openbaar bedrijf", dat naar het voorbeeld van het kapitalistisch monopolie van de staat georganiseerd is, moet in steeds grooter tegenstelling tot de "VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN" geraken.

RUSLAND HEEFT HET BESTE VOORBEELD VAN HET LENINISTISCHE STAATSCOMMUNISME IN DE WERKELIJKHEID ONTWIKKELD, NIET ZOOALS ZIJN DRAGERS DIT WENSCHTEN, MAAR ZOOALS HET KOMEN MOEST.

Kon Lenin het werkelijke resultaat ook niet in alle bijzonderheden vooruit zien, zoo was het hem toch duidelijk, dat ook de proletarische staat een dwanginstituut is. Hij stelt dit overigens meermalen op de voorgrond. Lenin probeert nu op origineele wijze de tegenstelling op te lossen, hoe deze staat, die toch volgens de theorie van Lenin een blijvend instituut van centrale leiding en beheer der totale productie heet, zichzelf overbodig zal maken, zal afsterven. Op blz 49 en 50 van "Staat en revolutie" staat:

"Wij ZELF, wij, arbeiders, willen de groote bedrijven organiseren op de basis van datgene, wat door het kapitalisme reeds geschapen is, gesteund op onze arbeidservaring, met hulp der strengste ijzeren discipline, die door de staatsmacht der gewapende arbeiders gehandhaafd wordt; wij willen de beampten van de staat tot eenvoudige uitvoerders van onze opdrachten maken, tot verantwoordelijke, afzetbare, met een bescheiden loon gehonoreerde "opzichters en boekhouders" (natuurlijk iedere soort technici er bij ingesloten) - dat is ONZE taak, de proletarische taak, daarmee kan en moet BEGONNEN worden, dadelijk bij de volvoering der proletarische revolutie. Zulk een begin op de grondslag der massaproductie leidt op zichzelf reeds tot het geleidelijke "afsterven" van elk beamptendom, tot de langzame schepping van die orde - orde zonder aanhalingsteekens, een orde, die met loonslavernij niets te maken heeft -, die orde, waarin alle zich steeds vereenvoudigende functies van opzicht en controle door allen op de rij af vervuld worden, DAN TOT GEWONTE WORDEN, EN EINDELIJK ALS B I J Z O N - D E R E FUNCTIES VAN EEN BEPAALDE KASTE VAN MENSCHEN WEGVALLEN".

Men herkent hier duidelijk de op de spits gedreven mechanische organisatie : op economisch gebied - als producenten - moeten de arbeiders zich naar de strafste discipline van het staats-productie-monopolie voegen, en de staatsbeambten gehoorzamen. Deze staatsbeambten zijn de "werkgevers", die in de regering hun opperste leiding vinden. Ook de arbeiders hebben hun opperste vertegenwoordiging in de regering. Door de politieke democratie (Sowjet-verkiezingen-partijwerk) kunnen zij de regering beïnvloeden en daardoor de productie met haar staatsbeambten controleren.

Wij herhalen nog eens, dat in zoo'n systeem alle macht in de regering geconcentreerd is, dat de arbeiders in deze maatschappij strenger onderdrukt worden, dan onder het kapitalisme, dat de democratie hier weer eens tot grap wordt gemaakt en dat de welvaart van zoo'n maatschappij ten slotte van de goede wil en het kunnen van de regeringsmannen en hun bestuursapparaat afhangt. Onder zulke omstandigheden moet de staat MET zijn democratie zich STEVIGER grondvesten, inplaats van overbodig te worden en af te sterven, zoals ook Lenin verlangt. Lenin verzekert ons, dat ondanks dat, de staat afsterven zal, ja, juist door die straffe ordening zou dat gebeuren. Maar hij geeft daarvoor niets dan de geciteerde duistere redeneering, dat "alle zich steeds vereenvoudigende functies van opzicht en controle door allen op de rij af vervuld worden, dan tot gewoonte worden, en eindelijk als BIJZONDERE functies van een bepaalde kaste van mensen wegvallen."

Zoals reeds gezegd : dit is duister, want zoo men zich daar in het algemeen een voorstelling van kan maken, dan louter in fantasie. De leiding van het staats-productie-monopolie (systeem post of trust) als FUNCTIES VAN TOEZICHT EN AFREKENING, DIE ZEER EENVOUDIG TE MAKEN ZIJN, voor te stellen, is de dingen op z'n kop zetten.

Daarom moeten we deze redeneering van Lenin brandmerken als een phrase zonder inhoud, waarmee hij zich lastige conclusies, die ook voor hem uit de leer van Marx en Engels over het afsterven van de staat volgen, van de hals schoof.

HET STAATSCOMMUNISME VLOEKT MET DE RADENGEDACHTEN.

Als men probeert zich met de gedachten in 't staatscommunisme te verplaatsen, zal men spoedig twee eigenaardigheden bemerken. Ten eerste ziet het staatscommunisme alle problemen alleen mechanisch. Het beschouwt alles uitsluitend vanuit de gezichtshoek, hoe het dit en dat gebied DOOR ORGANISATIE BEHEERSCHEN en bij een centrale leiding en beheer inrijen kan.

Dat brengt hen ertoe, de doorvoering van het communisme te zien als het voortzetten van de concentratie van het bedrijfsleven, zooals dat al onder het kapitalisme gebeurt. Wat beteekent echter de door de concentratie van het kapitaal geschapen productie-organisatie? Wat beteekent het enerzijds uit de gezichtshoek der loonarbeiders gezien en anderzijds vanuit het standpunt der kapitalisten? HET IS DE BEHEERSCHING VAN DE ARBEID, DE GEORGANISEERDE BEHEERSCHING VAN DE LOONARBEIDERS. De Marxistische ontleding van het kapitalisme laat daaromtrent niet de geringste twijfel. Bij Marx is de maatschappelijke plaats van de kapitalist tegenover de loonarbeider daardoor gekarakteriseerd, dat hij de beschikking over de arbeid, over de arbeiders in de productie heeft.

De socialisatie-theorieën van alle richtingen der sociaal-democratie draaien ook alle om hetzelfde punt van de beheersching der arbeidersklasse. Dat de arbeid beheerscht moet worden, is voor haar van zelf sprekend en dat daartoe (omdat het om een maatschappelijk, onverbreekelijk verbonden systeem gaat) een straf centrale organisatie noodig is, is even "natuurlijk".

Maar even belangrijk is, dat het Staatscommunisme beslissend gewicht legt op DE BEKWAAMHEID DER LEIDERS. Zeer zeker is dit een gevolg van centrale organisatorische samenvatting, want nu hangt alles van de bekwaamheid en vastheid van beginsel van de in 't middelpunt geplaatste leiders af, waarbij de massa zich bij strengste discipline moet onderschikken.

Men moet de bolsjewiki toegeven, dat de arbeidersklasse alleen de macht veroverd, als ze een gesloten, tot de strijd bereide Eenheid is. Of dit echter langs de weg der organisatorische discipline en het zich onderschikken onder een centraal commando te bereiken is, is een andere vraag, die nu niet onderzocht zal worden.

We vestigen de aandacht op dit verschijnsel, omdat het laat zien, hoe het staatscommunisme begrepen kan worden. **BESLISSEND IS, DAT ALLE "LEIDERS" PROBLEMEN HIER IN TEGENSTELLING TOT DE RADENGEDACHTEN WORDEN GESTELD,**

EEN BEDENKELIJKE AFWIJKING VAN HET MARXISME.

De heele taktiek van de arbeidersorganisaties, die deel uitmaken van de 3e Intern. die dus in het Staatscommunisme hun doel zien, gaat uit van het gezichtspunt, groote massa's door organisatie te omvatten en deze onder centrale leiding te stellen. Is er maar de organisatie geschapen, dan is de leider de hoofdzaak. Daarmee wordt echter het slagen der proletarische revolutie in hooge mate afhankelijk gesteld van de bekwaamheid van de leiders - een bedenkelijke afwijking van het Marxisme.

Deze leiderskwestie, die we in de taktiek van de partijen en organisaties van de 3e Intern. iedere dag tegen komen (we noemen slechts de vakverenigingskwestie, het parlementarisme en de organisatorische kwesties in de C.P. zelf), is in het Staatscommunisme ook op economisch terrein overgebracht. Van de bekwaamheid en de gezindheid van de leider hangt volgens deze zienswijze voor een groot deel het lot van zoo'n maatschappij af. Zoo is ook de ophering van Lenin en anderen, een misselijke personsvereering, te verklaren.

"De bevrijding der arbeiders moet het werk der arbeiders zelf zijn". Deze woorden verliezen hun recht niet bij het beschouwen van de economische bevrijding der arbeiders. De meest bekwame leiders, zelfs wanneer de arbeiders deze in absolute discipline volgen, kunnen van het proletariaat niet zijn eigen bevrijdingsarbeid overnemen. Verstart dan nog de proletarische dictatuur tot de verhouding van leider tot massa, zooals die in 't Staatscommunisme tot uitdrukking komt, dan ontwikkelt dit leiderschap, alle democratie ten spijt, een nieuwe heerschershkaste, waarvan de maatschappij afhankelijk wordt.

DE VEREENIGDE MACHT DER ARBEIDERS IS NOODIG.

Wanneer Rusland, het alnd met een vastberaden, hemelbestormende, revolutionaire voorhoede, die een miljoenenhoofdige doffe, matte massa in de revolutie voerde, de leer van het Staatscommunisme heeft doen geboren worden, wanneer deze leer, als het vlammend vuursigitaal van de eerste succesvolle, proletarische revolutie, de geestdrift van de arbeiders in alle landen wekte, dan brengt het in zijn starre bureaucratie, in zijn door het monopoliseeren der productie opnieuw gevestigde staatsmacht, het bewijs, dat de definitieve bevrijding van de arbeidersklasse NIET DOOR HET STAATSCOMMUNISME, niet door leiders, aan wie de massa disciplinair gehoorzaam is, gebeuren kan, maar slechts door de eigen kracht van de arbeiders zelf.

Natuurlijk moet de vereenigde macht van gewapende arbeiders de bourgeoisie neeslaan, omdat slechts zoo de geconcentreerde macht van de burgerlijke staat overwonnen kan worden. Maar hier zijn het dan ook DE ARBEIDERS ZELF, die volgens de bedrijven gewapend, de nieuwe staatsmacht vormen.

De politieke eenheid van de arbeidersstaat, onder leiding van Raden of Sowjets, wier hoofd de Radenregering vormt, is een NOODZAKELIJK GEVOLG VAN DEZE STRIJD. Ook de opheffing van het privaateigendom aan productiemiddelen en het verklaren tot "Staats"- bezit gezegd, maatschappelijk eigendom, moet door de proletarische Staat, dus door de regering geschieden.

DE LESSEN VAN DE PARIJSOHE COMMUNE (1871).

Maar nu buigt het Staatscommunisme zich van het Marxisme af, want het organiseert het Staatsbezit onder de centraal organisatorische leiding der regering, ontnemt de beschikking over de productiemiddelen aan de onmiddellijke producenten en legt ze in handen van de regering.

MARX en ENGELS echter verlangden het overbrengen van de productiemiddelen in maatschappelijk bezit, maatschappelijke productie door associatie, dat wil dus zeggen: ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCENTEN. Dat dit echter heel iets anders is, dan de centrale organisatie van de door de staat tot zich getrokken productie, zullen we hier onder aantoonen.

Marx heeft in zijn "BURGEROORLOG IN FRANKRIJK" leering getrokken uit de Parijsche Commune (1871), deze eerste poging, om de macht der arbeiders op te richten. Lenin bedient zich in "Staat en revolutie" van verschillende citaten daaruit, om de dictatuur van het proletariaat tegen de sociaal-democratische Marxvervalschers te verdedigen. Dezelfde citaten, die Lenin daar gebruikt willen wij benutten, om te bewijzen, dat Marx onder de "dictatuur van het proletariaat" heel iets anders verstond, dan het in Rusland geworden is.

"Het eerste besluit der Commune was ..... de opheffing van het staande leger en zijn vervanging door het gewapende volk".

"De Commune vormde zich uit de door algemeen stemrecht in de verschillende districten van Parijs gekozen gemeenteraadsleden. Zij waren verantwoordelijk en ten aller tijde afzetbaar." (Staat en revolutie, blz 46).

"De Commune moest niet een parlementair, maar een werkend lichaam zijn, voltrekkend en wetgevend tegelijk."

"In de ~~XXXXX~~ plaats van eenmaal in de drie of zes jaren te beslissen, welk lid der heerschende klasse het volk in het parlement vertegenwoordigen en onderdrukken moet, moest het algemeen stemrecht het in Communes samengevatte volk DIENEN - evenals het individuele stemrecht iedere andere werkgever ertoe dient -, arbeiders en opzichters en boekhouders voor zijn zaak uit te zoeken." (Staat en revolutie, blz 50).

HET RADENSTELSEL BIJ MARX.

Marx heeft daarmee een treffende karakteristiek van het proletarische radenstelsel gegeven, zooals het heden tot vaste grondstelling van alle revolutionaire arbeiderspartijen is geworden. Goed moet in het oog gehouden worden, dat volgens deze uiteenzetting de aangestelde Raad ieder oogenblik door haar kiezers direct afgezet kan worden, zoo ongeveer, als werkgevers arbeiders, opzichters

en boekhouders aanstellen of ontlaan. De kiezers, dat zijn de arbeiders, zijn in dit geval volkomen meester in hun "zaak": Hoe geheel verschillend de opbouw der Commune in tegenstelling tot het centrale Russische Staatscommunisme gedacht was, blijkt uit de volgende zinnen van Marx :

"In een korte schets der nationale organisatie, die de Commune niet de tijd had uit te werken, heet het uitdrukkelijk, dat de Commune de politieke vorm zelfs van het kleinste dorp zijn moest". "De weinige, maar gewichtige functies, die dan nog voor een centrale regering overbleven, moesten niet, zooals dit opzettelijk vervalscht is geworden, afgeschaft, maar aan communale, d.w.z. streng verantwoordelijke beambten, overgedragen worden." "De eenheid der natie moest niet gebroken, maar integendael georganiseerd worden, door de vernietiging van die staatsmacht, die zich voor de belichaming dezer eenheid uitgaf, maar in werkelijkheid onafhankelijk en overheerschend zijn wilde tegenover de natie, aan wier lichaam zij toch slechts een parasiteerende uitwas vormde. Terwijl het gold, de alleen onderdrukkende organen der oude regeringsmacht af te snijden, moesten haar terecht bestaande functies aan een macht, die er aanspraak op maakte, boven de maatschappij te staan, ontrukkt, en aan de verantwoordelijke dienaren der maatschappij teruggegeven worden." (Staat en revolutie, blz 56).

DE KWESTIE VAN MASSA EN LEIDERS IN DE COMMUNES.

Ondubbeltzinnig en duidelijk wordt hier gezegd, dat de "weinigte maar gewichtige functies van een centrale regering" door communale beambten, die aan hun directe kiezers ieder oogenblik streng verantwoordelijk zijn, uitgeoefend moeten worden. De uitvoerende beambten der centrale regering zijn dus niet STAATSbeambten, maar COMMUNALE beambten, niet aan de regering ~~marx~~ van de staat verantwoordelijk, maar aan hun directe kiezers in de Commune. De mogelijkheid van zulk een orde veronderstellende (d.w.z. dat door communale en bijgevolg aan de Commune verantwoordelijk beambten, die de eenheid van het land of de maatschappij garandeeren, de centrale, maatschappelijke functies uitgeoefend worden), dan is ook een afsterven van de staat denkbaar. Doch bij zoo'n orde bestaat er al in 't geheel geen "Staat" meer, want wat men dan nog een centrale regering noemen kan, heeft geen afzonderlijke macht meer, omdat deze in handen der Communes ligt. Het doorgevoerde COMMUNE- of RADENSTELSEL in het geheele land zou daarmee tegelijk ophefing van de parasitaire Staat zijn. De "alleen onderdrukkende organen der oude regeringsmacht" zijn terzijde gesteld en "de terecht bestaande functies van een centrale macht" zijn "aan de verantwoordelijke dienaren der maatschappij", aan communale beambten, die niet meer "boven de maatschappij staan" kunnen, overgedragen. Is zoo'n orde werkelijk doorgevoerd, dan is de staat werkelijk afgestorven, terwijl de maatschappij hem niet meer nodig heeft.

't Is duidelijk, dat deze toestand niet bestaan kan onder de dictatuur van het proletariaat. Eerst wanneer de vroegere, terecht bestaande functies van een Staatsmacht, nu te noemen, de centrale functies der samenleving, aan de communale beambten kunnen worden overgedragen, zal een Staatsmacht - hier proletarische dictatuur - overbodig zijn. Of deze functies overgedragen kunnen worden, hangt daarvan af, of de commune deze centrale functies vrijwillig uitoefent en of deze functies en maatregelen, om de samenleving aaneen te smeden, geen verzet zullen vinden. De vroegere Staatsmacht moet als het ware in de Communes tot leven komen, om door uitoefening van de centrale functies en opvolging van de daaruit voortvloeiende maatregelen, een vrijwillige centralisatie te scheppen.

Daar echter de belangrijkste centrale functies der proletarische dictatuur bestaan uit de opheffing van het private bezit en alle voorrechten, zoomede uit het overbrengen van de productiemiddelen in maatschappelijk bezit (door associatie van vrije en gelijke producenten), ZULLEN ALLE PERSONEN, DIE VOORRECHTEN OF PRIVAATEIGENDOM OF ZELFS MAAR HUN IDEOLOGIE TE VERLIEZEN HEBBEN, aan deze centrale functies tegenstand bieden. De functies van de nieuwe maatschappelijke orde kunnen daarom niet op deze personen of klassen overgedragen worden; zoolang deze tegenstand bestaat is proletarische dictatuur noodzakelijk. Evenwel kunnen Communes, waarin deze tegenstand overwonnen is, (wanneer bijvoorbeeld de groote meerderheid uit arbeiders bestaat, die het Communisme toe gedaan zijn), deze functies zelf overnemen. Anders is ook het langzamerhand afsterven van de staat ondenkbaar.

Daaruit volgt echter ook, dat de proletarische staat van het begin af er op bedacht moet zijn, zichzelf van alle macht te ontdoen, doordat hij deze in vrijwillige centralisatie omzet, dus op Communes overdraagt. DE MOGELIJKHEID VOOR DEZE VOORWAARDEN TE SCHEPPEN IS DE TAAK VAN DE DICTAATUUR, ZICHZELF OVERBODIG TE MAKEN HAAR DOEL.

TEGENSTELLING DER BEIDE SYSTEMEN.

Volgens Marx zullen de weinige, maar gewichtige functies der centrale regering aan communale beambten (streng verantwoordelijk aan de Commune) worden overgedragen. Zoo is de plaatselijke communale zelfregering een vanzelfsprekendheid geworden, doordat de centrale staatsmacht door de vrijwillige centralisatie der Communes overbodig wordt. LENIN onderschrijft deze gedachtegang en maakt zich haar zelfs eigen. Volgens de theorie van het STAATSCOMMUNISME (ook door Lenin ontwikkeld) zullen echter alle productiemiddelen staats eigendom worden, gecentraliseerd op "de wijze van een Staatskapitalistisch Monopolie". Deze organisatorische "MECHANISATIE VAN HET ALGEMEEN OPENBAAR BEDRIJF" veronderstelt de leiding der regering. Het is dus een machtsinstrument van de Staat en niet van de Communes.

En de functies in dit Monopolie, dit organisatorisch "mechanisme" van het algemeen openbaar bedrijf, worden uitgeoefend door beamten, die AAN DE CENTRALE REGERING en NIET aan DE COMMUNES verantwoordelijk zijn. Een krasser tegenstelling, dan die, welke tusschen de beide systemen tot uitdrukking komt, is niet denkbaar.

Beide opvattingen echter, dacht Lenin in zijn geschrift "STAAT EN REVOLUTIE" te kunnen vereenigen en dat dit mogelijk is geloofte nog heden de heele aanhang van de 3e Internationale.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

ADMINISTRATIE:
H. CANNE MEIJER
TRANSVAALSTRAAT 125 (a)
AMSTERDAM, GEM. GIRO C 2885

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Amsterdam, September 1930. No. 1
Derde Jaargang No. 14.

EEN FOUT HERSTELD !

Van de Synd. Fed. van Metaalbewerkers ontvingen wij het volgende schrijven.

Mijnheer,

" Heden kreeg ik Uw blad van Juli 1930 in handen waarin een opstel staat onder hoofd: VAKVEREENIGINGEN CONTRA VAKVEREENIGINGEN. Zonder dat ik wil ingaan op de daarin verkondigde meening, wensch ik toch Uw aandacht te vestigen op een onjuistheid daarin voorkomende, n.l.:

"Dat hierbij Rosseau, bij het optellen van wat zij, de Syndicalisten, al voor de N.A.S. leden hebben gedaan, niet al te nauwkeurig met de waarheid omgaat, hebben wij in het voorbij gaan wel opgemerkt. Want, wanneer hij vermeldt, dat op de werf Conrad in Zaandam, de Syndicalistische organisatie voor het weer in het werkstellen van een ontslagene N.A.S. georganiseerde opgetreden is, dan is dat tenminste niet juist. Het was een Syndicalistische georg. die ontslagen was, en het waren de arbeiders van de Conrad zelf, die de actie voor hun kam. gezamenlijk als bedrijf voerden. En met kracht werd tijdens deze actie ervoor gewaakt GEEN vakbond erbij te halen, omdat anders de springstof in de actie er direct in kwam."

Wij kunnen U mededeelen dat de ontslagene aan de WERF CONRAD waarvoor twee maal onder onze leiding gestaakt is waarvoor ons bestuur 3 conferentie's met de Directie en een met het bestuur Metaalbond had, waarvoor wij drie maal met het personeel vergaderden, was: kam. .... lid van de N.A.S. org. v. Metaalbew.

Geen ANDERE Federatie of bond heeft zich met dit conflict bemoeid. Vertrouwende dat U, na onderzoek Uw onjuiste aantijging zult willen herstellen.

Beleefd grootend,
Aug. Rosseau.

(De naam van den betrokken kameraad stond wel in het schrijven vermeld, maar om begrijpelijke redenen drukken we deze niet af. Red.P.I.C.)

Nu had schrijver dezes na ontvangst van dit schrijven lichtelijk de pest in. Niet om het feit, dat ons een ~~er~~ ennauwkeurigheid overkomen zou zijn, dat kan iedereen gebeuren. Maar wel om het feit, dat Rosseau klaarblijkelijk door zijn omgang met de Heeren van de Metaalbond en in zijn eenheidsfront met de Heeren van de Moderne en Christelijke Bonden zulke nette brieven heeft leeren schrijven, dat hij schrijver dezes, die